

תת"ע 2605/11/19 - מדינת ישראל נגד אימאן אבו דיא אימאן אבו דיא

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 2605-11-19 מדינת ישראל נ' אימאן אבו דיא
תת"ע 570-05-19 מדינת ישראל נ' איימן אבו דיא
תיק חיצוני: 34212108475

בפני	כבוד השופטת אושרת חנה בר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אימאן אבו דיא אימאן אבו דיא

החלטה

בפני בקשת הנאשם לחזרה מהודיה על פי סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי וזאת לאחר שהנאשם הודה בעובדות כתבי האישום דנן והורשע על פי הודאתו.

רקע

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום דנן המייחס לו עבירה של נהיגה בזמן פסילה, עבירה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת התעבורה").

הנאשם היה מיוצג על ידי עורך דין אחר בתחילת ההליך ע"י עו"ד מוחסן אלצאנע.

בתאריך 23.09.2020 התקיימה הקראה בתיק, בפני כבוד השופט דויד לנדסמן, הנאשם לא נכח בדיון ואולם ב"כ הנאשם דאז הודה בביצוע העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום דנן (עבירה מיום 06.10.2019) וביקש גם לצרף תיק נוסף שמספרו תת"ע 570-05-19 והודה בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המצורף, עבירות שעניינן: נהג חדש ללא מלווה כדין, עבירה בניגוד לסעיף 12א(ד)(2) לפקודת התעבורה ובעבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר, נהג במהירות של 174 קמ"ש במקום 90 קמ"ש, עבירה בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה. (עבירות מיום 03.03.2019).

בית משפט הרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום דנן ובכתב האישום המצורף ודחה הדיון לטיעונים לעונש.

מועד הטיעונים לעונש נדחה מעת לעת בשל אי התייצבות הנאשם ובא כוחו דאז. כנגד הנאשם הוצא צו הבאה.

בדין שהתקיים ביום 13.04.2021, אין התייצבות מטעם הנאשם ובא כוחו דאז והמאשימה הודיעה לבית המשפט כי הוחלף ייצוג לעו"ד אלמוג אזולאי וכי ב"כ הנאשם החדש מבקש דחיה.

בדין שהתקיים ביום 04.05.2010, התייצב הנאשם והודיע שכר את שרותיו של עו"ד אלמוג אזולאי והוא מייצג אותו וב"כ הנאשם הודיע כי בכוונתו להגיש חזרה מהודיה.

טיעוני הצדדים:

טיעוני ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם הגיש בקשתו לחזרה מהודיה ביום 11.7.21.

לטענת ב"כ הנאשם במקרה דנן מתקיימות נסיבות חריגות לפיהן הנאשם לא הבין את משמעות הודייתו.

ב"כ הנאשם צטט פסיקה התומכת בטענותיו וכן אבחן את הפסיקה מענייננו.

ב"כ הנאשם טען, כי במועד ביצוע העבירות היה הנאשם קטין ומן הראוי היה לציין עובדה זו בכתב האישום ואת פרטי הקטין.

ב"כ הנאשם עמד על כך כי הודאת הנאשם באה מפי עורך דינו דאז. לדבריו, הנאשם ואמו לא היו שותפים להחלטת בא כוחו דאז להודות בכתבי האישום והיה עליו לקבל את אישור הנאשם להודיה.

לטענת ב"כ הנאשם, עמדת המדינה הינה למאסר, הדיון נדחה לטיעונים לעונש ואלו טרם נטענו ועל כן יש להיענות לבקשה.

ב"כ הנאשם צרף לבקשתו מכתב מעו"ד מוחסן אלסאנע- ב"כ הנאשם דאז.

על פי המכתב הממוען לבית המשפט, ציין ב"כ הנאשם דאז כי הוא מצטרף לבקשה דנן לחזרה מהודיה. לטענת ב"כ הנאשם דאז, הנאשם היה קטין. אחיו של הנאשם פנה אליו לייצג את הנאשם. הוא לא נחשף למלוא חומר הראיות ופעל בעיקר בתיאום מול אחיו של הנאשם וממנו הבין כי הנאשם מודה ולכן הודה בשמו. עוד ציין ב"כ הנאשם דאז, כי לא שוחח עם הנאשם ולא שמע את דעתו.

טיעוני המאשימה

מנגד, טען ב"כ המאשימה כי אין לקבל הבקשה שכן אינה עומדת בתנאי סעיף 153 לחסד"פ ואינה מעלה נימוק חריג המצדיק קבלתה.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה התומכת בטענותיו.

ב"כ המאשימה טען כי בכתבי האישום שהוגשו נרשם במפורש כי הנאשם קטין.

עוד טען ב"כ המאשימה, כי טיעוני הנאשם כי הוא ואמו לא היו שותפים להחלטה להודות נותרו בעלמא ואינן נתמכות בתצהיר. גם כאשר למכתב שצורף מפי בא כוחו דאז של הנאשם הרי שמדובר במכתב ולא בתצהיר ערוך כדין.

עוד טען ב"כ המאשימה, כי בתיק 2605-11-19 הגיש ב"כ הנאשם דאז מספר בקשות דחיה לשקילת צרוף.

לטענת ב"כ המאשימה, בקשה זו באה על רקע החלפת ייצוג וחוות דעת הסנגור החדש כאשר למצב הראיות וסיכויי ההרשעה בתיק. החלפת ייצוג אינה מהווה נימוק לחזרה מהודיה.

בשולי תגובתה העלתה המאשימה תהיות באשר להתנהלות לא תקינה של ב"כ הנאשם דאז.

מכל האמור, ביקשה המאשימה לדחות את הבקשה לחזרה מהודיה.

המצב המשפטי:

סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ה 1982, קובע כי לנאשם האפשרות לבקש מבית המשפט לאפשר לו לחזור בו מהודאתו מנימוקים מיוחדים שיירשמו:

"הודה נאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני בית המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו".

כבוד השופט קדמי בספרו, **על סדר הדין בפלילים**, חלק שני, תשס"ג-2003, 997, כתב בעניין זה :

"נימוקים מיוחדים" למתן רשות לחזרה מהודיה כאמור, יהיו, עקרונית, אותם נימוקים שמכוחם מסרב בית המשפט לקבל הודייה מלכתחילה, ובמיוחד אמורים הדברים בהודייה שנעשתה מחמת "טעות" אם טעות בהבנת משמעותה של ההודייה, אם טעות לגבי תוצאותיה הלכה למעשה, ואם טעות בהצגתה (באופן שהשתמעה הודיה שונה מזו שאליה נתכוון הנאשם)".

בפסיקה נקבעו מספר כללים מנחים בעניין זה. ככלל, ההשקפה המקובלת היא כי חרטת הנאשם אין בה כדי להוות נימוק מיוחד לעניין זה ולנאשם יותר לחזור בו מהודייתו בנסיבות חריגות בלבד (ע"פ 5622/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 145, 152).

נסיבות חריגות יכולות להיחשב, מקום בו נפל פגם בהודייה מבחינת רצונו החופשי של הנאשם, או מבחינת הבנת הנאשם

את משמעותה המלאה של הודאה, או אם ההודאה מפיו הושגה שלא כדין באופן המצדיק פסילתה (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577, 621).

על אותם המקרים בהם מדובר "בנימוק מיוחד" עמד בית המשפט העליון בהזדמנויות שונות, ראה

בע"פ 4988/07, ששון רחמינוב נ' מדינת ישראל, כתבה כבוד השופטת פרוקצ'יה:

"נסיבות לחזרה מהודיה מחייבת נימוקים מיוחדים כאמור בסעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי, הן שמורות למצבים חריגים, כגון מקרה בו נפל פגם בהודאה מבחינת רצונו החופשי של הנאשם, או כאשר חל ליקוי בהבנתו את משמעותה המלאה של הודייתו. ניתן גם משקל למועד הגשת הבקשה לחזור מהודיה, בין היתר, בהקשר לשאלה האם יש בעייתי כאמור כדי להצביע על מניע מניפולטיבי מצד הנאשם לנצל את ההליך הפלילי בדרך לא ראויה כדי לשפר את סיכוייו להקל בדינו (ע"פ 3991/04 רגבי נגד מדינת ישראל).."

בע"פ 10518/06, מירון נגד מדינת ישראל, נאמר:

"המקרים בהם מתאפשר לנאשמים לחזור בהם מהודאתם הם חריגים ונדירים .. דוגמאות מתייחסות לטעות בדבר הבנת ההודיה על הנאשם... או רצונו הכן והנחוש .. לנסות להוציא את צדקתו לאור."

ראו בעניין זה את דברי כב' הש' גודברג בע"פ 3754/91 מדינת ישראל נגד סמחאת, פ"ד מה(5) 798:

"בבוא בית המשפט לשקול את לתת לנאשם רשות לחזור בו מהודייתו לפני גזר דין, לא די לדעתי, בבירור השאלה אם ההודייה ניתנה בשעתה מרצונו הטוב והחופשי של הנאשם. סבורני, כי גם אם השתכנע בית המשפט מכך, עוד עליו לשאול עצמו, מהי הסיבה הכנה והאמיתית אשר מביאה נאשם לבקש את החזרה מן ההודייה. אם סובר הנאשם כי טעה בשיקוליו בעת שהודה, והמטרה האחת והיחידה העומדת ביסוד בקשתו היא כי תנתן לו ההזדמנות להוכיח את חפותו, כי אז נכון וראוי הוא שלא להכביד תמיד במשקלם של אותם "נימוקים מיוחדים", הנדרשים בסעיף 153 (א) הנ"ל. ער אני לכך כי גישה זו עלולה לפתוח פתח לנאשמים להתחרט על הודייתם, ואף נתתי דעתי על הפגיעה ש"ברוח לב" זה על ניהולו התקין של הדין ושיבוש סדריו של בית המשפט. אולם, כשנשקל הצורך למנוע רעות אלה, לעומת הדרישה לעשיית צדק, חייבת לנטות כפה של האחרונה, חרף "המחיר" שמשלם הציבור מתוצאה זו."

רשימת "הנימוקים המיוחדים" אינה רשימה סגורה וכל מקרה יבחן על פי נסיבותיו.

עיתי החזרה מן ההודיה מהווה שיקול מכריע בבחינת בקשתו של הנאשם לחזור בו מן ההודיה

שמסר. (ע"פ 635/05 דענא נ' מדינת ישראל).

לאחר שבחנתי את נימוקי ההגנה, לא מצאתי כי הוצגו נימוקים העולים כדי "נימוקים מיוחדים" המצדיקים ביטול הכרעת דין מרשיעה וחזרה מהודיה, בפרט בשים לב לעיתוי הבקשה לחזור מהודיה.

הנאשם הודה בשני התיקים שבכותרת, בעודו מיוצג ובאמצעות בא כוחו דאז.

מועד הטיעונים לעונש נדחה מעת לעת בעניינו.

עיון בתיק בית המשפט שצורף 507-05-19 מעלה כי המבקש הגיש בקשות שונות בעצמו. במסגרת בקשתו מיום 22.12.19 ביקש לדחות את הדיון בתיק שצורף וזאת בשל רצונו לצרף את התיק לתיק אחר הוא התיק דנן וכך נרשם :

"למבקש דיון קבוע ביום 31/3/20 והוא שוקל לצרף תיק זה לתיק ביום 31/3/20 אבקש לקבל את בקשתי".

יש בכך כדי ללמד כי הנאשם מכיר את כתבי האישום שהוגשו כנגדו, מודע להן, ומתוקף בקשתו גם בכוונתו להודות בהן.

כאמור, בקשת הנאשם לחזרה מהודאתו נולדה לאחר החלפת הייצוג.

מעיון בפסיקה ניתן להתרשם, כי בית המשפט העליון בחר שלא לכלול ברשימת המקרים להתרה של חזרה מהודיה, מקרה בו הודה נאשם בהמלצתו של עורך דינו. הנימוק לכך מבוסס על כך שההליך הפלילי אינו "תכנית כבקשתך" שהמטוטלת בה נעה באופן חופשי.

כך ציין בית המשפט העליון בע"פ 3914/08 עאמר עאסלה נגד מדינת ישראל, ע"פ(נצרת) 1146/04 חלף מוסא נגד מדינת ישראל ובע"פ 10518/06 בטאט מירון נגד מדינת ישראל .

ויש להדגיש, כי על בית המשפט לנהוג בזהירות רבה בטענות המפנות אצבע מאשימה כלפי הסנגור שייצג נאשם קודם לכן, שכן הנחת היסוד הינה שהסנגורים עושים עבודתם אופן ראוי.

בקשת ב"כ הנאשם כיום לחזרה מהודיה אינה נתמכת בתצהיר כלשהו מהנאשם עצמו ואף לא מכל גורם אחר כטענתו, אמו של הנאשם ו/או אחיו, כפי שעולה מבקשתו וממכתב בא כוח הנאשם דאז.

גם מכתבו של בא כוח הנאשם דאז, אשר הוגש כתמיכה בבקשה לא הוגש כראיה ערוכה כדין.

באשר לעובדה כי הנאשם היה קטין במועד ביצוע העבירות, הרי שמסכימה אני עם התביעה כי בכתבי האישום שהוגשו לבית המשפט צוין במפורש בראש כתבי האישום כי מדובר בנאשם קטין.

ומכל מקום עניין הקטינות אינו מהווה נסיבה חריגה לחזרה מהודיה, גם אם עמדת המאשימה הינה למאסר.

לאור כל האמור, אינני מתירה לנאשם לחזור בו מהודאתו בתיקים שבכותרת.

המזכירות תודיע תוכן ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ל' אב תשפ"א, 08 אוגוסט 2021, בהעדר
הצדדים.